

Життя як воно є

Вчать нас терпимості й мужності

3 грудня відзначили Міжнародний день людей з інвалідністю, який важко назвати святом. Хочеться, щоб у цих людей кожен прожитий день був святковим і неповторним. Проте ця дата вкотре нагадує, що є серед нас такі, хто потерпає від проблем, і будь-хто може поповнити їх чисельність. Адже нас підстерігає чимало невеличких хвороб, нещасних випадків на виробництві та в побуті, а також транспортні пригоди, надзвичайні ситуації та багато інших причин, внаслідок яких людина може стати фізично обмеженою.

Медицина радить, як уникнути хвороб та їх наслідків, вести здоровий спосіб життя, але прикро, що мало суттєвих порад тим, хто вже має інвалідність. Здебільшого це обіцянки, шаблонні фрази співчуття, мізерна пенсія. Тому нині пріоритетний напрямок роботи нашого Територіального центру – допомогти людям з інвалідністю адаптуватися у соціальному середовищі, не втратити зв'язок із навколишнім світом, підтримати їх, вселити віру та надію.

Тамара КИРДІЙ відома далеко за межами нашого району. Народилась у мальовничому степанському куточку. Тамара Григорівна – поетеса та художниця. Згадуючи далеке минуле, розповідає, що, окрім неї, у сім'ї зростало ще двоє братів. Мама, не покладаючи рук, від світанку до пізнього вечора мусила працювати в колгоспі. Вона серцем відчула біду, намагалась, як могла, зарадити дитині, врятувати її. Численні лікарі, народні цілителі – все це довелося пройти простій сільській жінці в боротьбі з недугою. На жаль, марно. Мама оточила прикуту до ліжка дитину ще більшою любов'ю та турботою. Поважний вік, важка постійна праця та життєві випробування зробили свою чорну справу – мами не стало. Розпач, нерестерпний біль розривали та краляли й без того згорьоване серце дівчини.

У 2006 році до Міжнародного дня людей з інвалідністю у селищі Степанів відкрили стаціонарне відділення Сарненського територіального центру. Його тут ще називають «Будинок милосердя». Тамара Кирдій перша, хто в ньому оселився. І ось уже 12 років заклад для неї рідна домівка. Тамара має окрему затишну кімнату, двері якої завжди відкриті друзям, родичам, волонтерам. Колектив відділення – друга родина, з якою ділить і радість, і смуток.

Деякі роки тому, завдяки підтримці небайдужих людей, поетеса випустила збірник віршів під назвою «Світ у вікні». Краса рідного краю, ніжна мамина турбота надихнули на поетичну ноту. Згодом це вилилося у віршованих доробках, присвячених світлим спогадам про найдорожчу людину – маму.

Наразі Тамара Григорівна веде активне суспільне життя, освоїла комп'ютерну техніку, спілкується, так би мовити, з усім світом. Знаючи її стільки років, дивуєшся, як із такими труднощами на світ, не зачерствіла душею.

Щиро від усіх нас дякую за підтримку та розуміння головам райондержадміністрації Ярославу Яковчуку, районної ради Руслану Серпенінову, міському Світлані Усик, які опікуються проблемами наших підопічних, серед яких значна частина – особи з інвалідністю. На відміну від інших районів, у нас належне фінансування, що дає можливість створити комфортні умови проживання, забезпечити всім необхідним у стаціонарному відділенні, організувати безкоштовні гарячі обіди у відділенні денного перебування та надати грошову допомогу потребуючим через районний фонд «Допомога».

Особі з інвалідністю – це люди, яких у всьому світі понад 10%. Проблеми, здається, схожі в усіх, але найголовніша – спілкування. Медикаменти, продуктові пакети, пільги, пенсії, спеціально обладнаний транспорт – це все, що потрібно людині з особливими потребами. Але не варто забувати про головне – увагу та розуміння. І не тільки 3 грудня, а постійно.

Лариса МАЛЕЦЬКА,
директор Сарненського районного територіального центру соціального обслуговування (надання соціальних послуг).
Фото Василя СОСЮКА.

Сьогодні більшість співвітчизників, м'яко кажучи, не бажають перейматися проблемами осіб з інвалідністю. Та є структури, які і професійно, і за покликом серця допомагають цим людям. Сарненський районний територіальний центр соціального обслуговування надає підопічним – людям з інвалідністю – цільову допомогу відповідно до напрямку їхньої практичної діяльності. Так, у відділенні стаціонарного догляду зараз проживають 6 осіб, які отримують комплекс усіх необхідних соціальних послуг, що підтримують і стимулюють їх життєдіяльність. У відділенні денного догляду соціальні послуги (безкоштовне гаряче харчування, медичне обслуговування, психологічна допомога, перукарські послуги) отримують у середньому понад 65 людей соціальної допомоги вдома на обліку перебувають 104 особи, які отримують соціальні послуги згідно зі встановленими стандартами.

За I півріччя 2018 року обслужило 312 осіб відділення з надання соціальних послуг у сільській місцевості. Щоденна клопітка робота вимагає від соціальних працівників і робітників особливої уваги, витримки, тактовності й співчуття.

Кожна людина – це свій світ, своє бачення життя, свої норми та правила, можливо, своя трагедія. Але вони живуть – не існують, не доживають! Знаходять сили боротися з життєвими негараздами, несправедливістю буття. Страшним вироком. Долі дея-

ких людей з інвалідністю в цей нелегкий час для нас, здорових, працюючих, – своєрідний орієнтир у житті, приклад мужності, незалежності, життєвого оптимізму та віри в майбутнє. Отож розповім саме про таких земляків, яких здавна знаю, але ніколи не жалкувала про наше знайомство. Вони особливі й трішечки не такі, як усі.

Тетяна ЛІНЕВИЧ – дуже доброзичлива, відкрита й талановита. Вона, сонячна дитина, прийшла в цей світ із добром, щирістю. Пізнавши її, геть змінюєш погляди на життя. У суспільстві ці люди з особливими потребами – найбільш соціально незахищені. І тоді всі проблеми лягають тягарем на плечі батьків, родини. **Її мама Надія Павлівна** доклала багато зусиль, аби її донька навчилася жити нормально. Разом вони досягли чимало. Зараз мешкають удвох у затишній і гарній квартирі, яку прикрашають чисельні рушники, серветки, що пошила мама Надія Павлівна та дочка Тетяна. Жінки не замкнулись у собі, не обмежились стінами домівки. Таня із задоволенням виконує домашню роботу, вміє готувати й прибирає. Щонеділі відвідує православний храм, що неподалік. Співає у церковному хорі. Власні вироби залюбки дарують гостям. А до Дня людей з інвалідністю виставку з їх творчими виробами представили в територіальному центрі. Тетяна Ліневич відрізняється добротою та ніжністю, постійно посміхається, у неї не буває агресії та злости.

